

Arrest

nr. 186 919 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 oktober 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 10 november 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 1 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten:

naam : T.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.11.2016 asiel in België, samen met haar minderjarige zoon. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van de eerste pagina van haar paspoort, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van haar zoon en een kopie van de geboorteakte van haar zoon voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene, voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, op 02.12.2007 en 18.03.2016 in Polen, op 04.04.2016 in Duitsland en op 05.08.2016 in Frankrijk werden geregistreerd, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 10.11.2016 en verklaarde dat ze de Russische Federatie op 15.03.2016 verliet om naar Wit-Rusland te reizen om er tot 18.03.2016 te verblijven. De betrokkene gaf aan dat ze vervolgens met een trein het grondgebied van de Lidstaten in Polen betrad. In Polen werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 18.03.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene verklaarde dat ze in Polen op die datum effectief een asielaanvraag indiende, maar dat ze een beslissing niet heeft afgewacht om het land te verlaten. Ze gaf aan dat ze het land verliet omdat ze er de man zag waarvoor ze uit Tsjetsjenië gevlucht is. Ze gaf aan dat ze op 01.04.2016 met de bus naar Duitsland doorreisde. In Duitsland werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 04.04.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene verklaarde dat ze op 21.04.2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland, maar dat ze de beslissing niet heeft afgewacht omdat haar doel was om naar Frankrijk te gaan. Ze verklaarde dat ze Duitsland op 31.07.2016 verliet om met de trein naar Frankrijk door te reizen. In Frankrijk werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 05.08.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze in Frankrijk effectief een asielaanvraag indiende op 31.07.2016, maar dat ze er afgewezen werd en een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Ze gaf aan dat ze ruzie had met haar man en daarom besloot om op 26.10.2016 naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 10.11.2016 een asielaanvraag in, samen met haar minderjarige zoon.

Op 17.11.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 24.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar eigenlijke doel Frankrijk was, maar dat ze ruzie had gemaakt met haar man en België dichtbij was. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Polen, gaf de betrokkene die niet te hebben, maar wel bang te zijn omdat ze de persoon gezien heeft waarvan ze uit Tsjetsjenië gevlucht is.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde in België verblijvende familieleden te hebben, meer bepaald een nicht C.(...) K.(...) genaamd. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de nicht waarvan sprake is, een nog lopende asielprocedure in België heeft die momenteel aanhangig is bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Daarnaast gaf de betrokkene aan dat haar echtgenoot in Frankrijk (Straatsburg) verblijft en ze ook een in Duitsland verblijvende neef heeft.

Indien de betrokkene de aanwezigheid van haar in België verblijvende niet inroept als rechtvaardiging voor haar verzet tegen een overdracht aan Polen, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende niet van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de niet van de betrokken niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan op zich geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen, maar enkel bang te zijn omdat ze bang is omdat ze er de persoon zag waarvan ze uit Tsjetsjenië gevlucht is.

Dienaangaande merken we op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en geen nadere toelichting geeft bij deze bewering.

Aangezien de betrokkene geen enkel formeel element aanreikt om deze beweringen te staven, vormen ze ons inziens bijgevolg geen afdoende rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Polen.

We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 24.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn mérites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen ook naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous décision of discontinuation of the proceedings and décidés on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procédure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinéa 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinéa 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Poolse zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kind door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national législation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance.

Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in médical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from médical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom

the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing stelt: "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat de bestreden beslissing een schending bevat van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest, aangezien verzoekster in Polen wel degelijk zou worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op bovengenoemde artikels. De situatie van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Polen kan hiertoe aanleiding geven.

Dat het meest recente Rapport van Amnesty International betreffende Polen (stuk 2 in bijlage), het volgende zegt over de behandeling van asielzoekers:

"Authorities continued to use détention disproportionately for migrants and asylum-seekers.

In September, the European Court of Human Rights communicated the case Bistieva v. Poland to the government. The applicant argued that the authorities' decision to detain her and her three children, while waiting for the decision regarding their asylum claims, had violated their rights to private life and to liberty and security"

Dat de Poolse autoriteiten kandidaat-asielzoekers opsluiten in afwachting van hun procedure, en dat deze omstandigheid een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Het is niet omdat verzoekster een

dergelijke omstandigheid niet vermeld heeft tijdens haar gehoor betreffende de Dublin-procedure, dat kan gesteld worden dat er geen enkel risico bestaat dat verzoekster aan deze omstandigheden wordt blootgesteld wanneer zij zou worden teruggestuurd naar Polen.

Dat erkende asielzoekers in Polen bovendien een enorm hoog risico lopen om dakloos te worden, aangezien zij na hun procedure niet begeleid worden in het vinden van een woonst.

Studies van het UNHCR, Vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, toonden aan dat vluchtelingen in Polen een enorm hoog risico lopen:

"A third of refugees granted asylum in Po/and may be homeless forced to sleep in sheitersfempty buildings, train stations or even night buses. "

(UNHCR: "A third of refugees in Po/and may be homeless" dd. 20/02/2012, stuk 3 in bijlage)

7/7 Po/and, the study found that up to 10 percent of people receiving international protection are living in extreme homelessness without a roof over their head. Between 30 and 40 percent are categorized as iiving in housing exclusion - sheltered, but without permanent accommodation. Only 20 percent of asyium-seekers and refugees in Poland are Having in secure and adequate housing conditions/"

(UNHCR: "Fieeing to a newiland, buttfinding no home" dd. 07/06/2013)

Dat de voornaamste reden voor het hoge aantal dakloze vluchtelingen in Polen, naast discriminatie op de huurmarkt, een compleet gebrek aan integratiebeleid is. Asielzoekers die door Polen worden erkend worden compleet aan hun lot overgelaten wanneer zij op zoek moeten gaan naar werk of naar een appartement. In een rapport van EESC (European Economie and Social Committee, stuk 4 in bijlage) van 18 januari 2016 staat hierover: "However, Poland does not yet have a well-developed migrant and/or refugee integration policy in p/ace. According to a report by the Supreme Audit Office published in November 2015, the assistance system for people benefiting from international protection does not yet empower them sufficiently to live an independent life after the transitional period. Most of those people do not speak Polish well enough, and they face difficulties in finding long-term employment and housing. Since they cannot count on regular state assistance, the refugees are unable to cath up with the rest of society and are at risk of marginalization"

Dat verzoekster wel degelijk zal blootgesteld worden aan onmenselijke omstandigheden bij een verplichte terugkeer naar Polen.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster het 'annual report' toe van 'Amnesty International' over Polen van 2015/2016, documenten van UNHCR 'A third of refugees in Poland may be homeless' en 'Fleeing to a new land, but finding no home' en het rapport van het Ecosoc-comité over Polen betreffende de situatie van vluchtelingen van 18 - 19 januari 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

3.2. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de

betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het

komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat, waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (*cf.* HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die

lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3. Verzoekster stelt vooreerst in haar eerste middel dat zij zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in Polen omdat zij het risico zou lopen om gedetineerd te worden. De Raad stelt vast dat verzoekster het risico om gedetineerd te worden afleidt uit een samenvatting van een uiterst algemeen landenrapport van 'Amnesty International' (Verzoekschrift, bijlage 2), terwijl uit de meer specifieke informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name het 'AIDA Country Report: Poland' van november 2015 (hierna: AIDA-rapport), blijkt dat slechts een eerder beperkt percentage van de asielzoekers in Polen effectief vastgehouden wordt (AIDA-rapport, p. 62). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat met betrekking tot het risico op detentie in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *"We verwijzen ook naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous décision of discontinuation of the proceedings and décidés on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procédure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinéa 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst."* Verzoekster slaagt er met haar verwijzing naar de algemene informatie van 'Amnesty International' niet in aannemelijk te maken dat zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat zij misschien gedetineerd zal worden.

3.4. Vervolgens kaart verzoekster de problematiek aan van de dakloosheid van erkende vluchtelingen in Polen. De Raad stelt vast dat verzoekster thans nog niet beschouwd kan worden als een erkend vluchteling, vermits zij als asielzoekster nog geen uitsluitel heeft over de vraag of zij als vluchteling zal worden erkend. Bovendien gaf zij ter gelegenheid van haar zogeheten 'Dublin-interview' van 10 november 2016 te kennen dat er ten aanzien van Polen geen *"redenen (waren), met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die (...) (haar) verzet om (...) (haar) overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen"* (Dublin-interview, vraag 33). De informatie van het UNHCR, die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-5), heeft geen betrekking op haar persoonlijke situatie als asielzoekster.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing stelt: "We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan op zich geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen, maar enkel bang te zijn omdat ze er de persoon zag waarvan ze uit Tsjetsjenië gevlucht is. Dienaangaande merken we op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en geen nadere toelichting geeft bij deze bewering."

Terwijl volgens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

Art. 2. "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd"

Art. 3. "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeiden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Dat de aanwezigheid van de persoon voor wie verzoekster haar land van herkomst ontvluchtte wel degelijk voldoende reden kan zijn om haar asielpcedure niet in Polen te laten doorgaan. Als deze persoon het daadwerkelijk op verzoekster gemunt heeft, kan haar asielaanvraag onmogelijk in Polen behandeld worden.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op zijn minst de motivatie moet vermeiden waarom de aanwezigheid van verzoeksters belager in Polen geen afdoende reden is om haar asielaanvraag in België te behandelen. In de bestreden beslissing staat hierover enkel dat verzoekster zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en geen verdere toelichting geeft.

Dat het vermeiden van zogenaamd vage bewoordingen hoegenaamd geen uitdrukkelijke motivering is in de zin van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster heeft duidelijk de reden aangehaald waarom zij de procédure in Polen niet kon verderzetten, en het is aan de verwerende partij om te onderzoeken of deze reden aanleiding kan geven tot het behandelen van haar asielaanvraag in België. Nadien moet de verwerende partij uitdrukkelijk motiveren waarom deze reden niet aanvaard wordt. Het louter kwalificeren van verzoeksters bewoordingen als 'vaag' is geen motivering, het is enkel een subjectief waardeoordeel.

Dat de bestreden beslissing vreemd genoeg wel een motivering bevat die aangeeft waarom het belanden in de Poolse opvangstructuur op zich geen schending zou uitmaken van art. 3 EVRM omwille van de omstandigheden aldaar. Verzoekster heeft de toestand van het Poolse asielen centrum waar zij verbleef echter niet aangehaald als reden voor haar vertrek uit dat land, en de motivering die hieromtrent geformuleerd wordt is dus absoluut niet afdoende. De verwerende partij had een diepgaand objectief onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid in Polen van de persoon waarvoor verzoekster Rusland ontvlucht is, en of de aanwezigheid van deze persoon al dan niet een omstandigheid is die voor verzoekster een reëel risico inhoudt op een schending van art. 3 EVRM of art. 4 van het EU-Handvest.

Dat, vermits zo'n onderzoek naar de aanwezigheid van verzoeksters belager in Polen niet gebeurd is, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. In haar tweede middel betoogt verzoekster dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar "de aanwezigheid in Polen van de persoon waarvoor verzoekster Rusland ontvlucht is".

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het zogeheten 'Dublin-interview' het volgende verklaarde in verband met haar verzet tegen een overdracht aan Polen: "(...), maar ik ben bang omdat ik de persoon gezien heb, waarvan in uit Tsjetsjenië gevlucht ben".

3.9. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de verklaring van verzoekster gesteld dat "betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en geen nadere toelichting geeft bij deze bewering". De Raad stelt vast dat verzoekster ook in haar verzoekschrift nergens verdere duiding

verschafft over de aanwezigheid van haar belager in Polen. Bijgevolg ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door op te merken dat *“betrokkene geen enkel formeel element aanreikt om deze beweringen te staven”* waardoor ze *“ons inziens bijgevolg geen afdoende rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Polen”*. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het uiten van een blote bewering de overheid ertoe zou dwingen om verder onderzoek te voeren en hierover uitvoerig te motiveren. Diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zal zijn beweringen immers moeten staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de (formele) motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN